

«Міфи про домашнє насильство»

«Міфи про домашнє насильство»

Домашнє насильство поширене в багатьох суспільствах. Про це свідчать чисельні міфи, стереотипи, прислів'я, які ускладнюють швидке реагування на акти насильства учинені над близькими та рідними. Всі ці міфи переконують свідків, що не реагувати – нормально, жертв – примушують мовчати, насильників – зміцнюють в переконанню безкарності власних вчинків.

Міф 1. Насильство в сім'ї – це особиста справа і ніхто не повинен втручатися.

Факт. Насильство, використання, биття, образи рідних людей є злочином, і так само карається, як і насильство проти інших осіб. Факт шлюбу чи проживання під одним дахом не дозволяє застосовувати насильство, тим паче, не відмінє відповідальність перед законом. Сімейне насильство – це не родинна справа, а злочин, який переслідується законом. Поліція покликана охороняти людей, запобігати здійсненню злочинів і переслідувати злочинців без огляду на приналежність з жертвою до однієї родини.

Міф 2. Це був інцидент, який більше не повториться.

Факт. Сімейне насильство рідко трапляється лише раз. Якщо проти винного не буде застосовано відповідні заходи – насильство повториться. Зазвичай, міліцію кличуть тоді, коли насильство має тривалу історію.

Міф 3. Домашнє насильство існує лише у неблагополучних сім'ях.

Факт. Домашнє насильство не має ні соціальних, ні національних меж, є у всіх суспільних прошарках, незалежно від рівня освіти чи матеріальної ситуації. Воно може трапитися будь з ким. Основою домашнього насильства дуже часто є бажання контролю одного члена сім'ї над іншим.

Міф 4. Насильство – це коли видно сліди на тілі жертви.

Факт. Насильство – це не тільки залишені синяки, переломи чи опіки, це також приниження, змушування до певної поведінки, погрози, залякування.

Міф 5. Б'є – значить, любить. Чоловіки, які агресивно виявляють ревності щодо своїх жінок (обмежують свободу, коло спілкування, встановлюють суворі правила в сім'ї), таким чином демонструють свою любов до них.

Факт. Любов виражається по-іншому. Обмеження волі, тотальний контроль, агресія – це прояви насильства.

Міф 6. У шлюбі не буває сексуального насильства. Згвалтування в сім'ї неможливе.

Факт. Згвалтування – це вчинення статевого акту без добровільної згоди одного з партнерів за допомогою погроз, насильства і т. д. Ніде не написано, що це не стосується родини нападника. Кожний має право вирішувати про своє інтимне життя, не залежно від сімейного стану. Статеві контакти мають відбуватися за згодою обох партнерів. Якщо статевий контакт відбувається з примусу, в небажаній формі, партнер залякує жінку, принижує, ображає – це сексуальне насильство.

Міф 7. Жінка сама провокує насильство.

Факт. Ніхто не заслуговує на биття, кривду, приниження, не дивлячись на те, що було зроблено чи сказано. Ніхто не має права, знущатися, принижувати і бити інших. Насильство однієї людини щодо іншої – це протиправні дії, яким немає виправдання.

Міф 8. Треба почекати, і все зміниться – буде добре, як колись.

Факт: багато жінок вірять, що насильство в їх сім'ї – це прикрий випадок, що чоловік зміниться – просто має пройти час...треба дати йому «ще один шанс». Тим більше, що кривдник може вибачитися, дарувати подарунки та вкотре запевняти у тому, що «це» більше не повториться. Але, на жаль, насильство відбувається знову і знову. Природа насильства циклічна. Це означає, що з часом ситуація лише погіршиться. Отже, без звернення жінки та її партнера за кваліфікованою допомогою розірвати цикл насильства дуже складно.

Міф 9. Дітям потрібен батько, навіть якщо він агресивний. «Залишаюся тільки заради дітей».

Факт: діти, які зазнають або бачать насильство в сім'ї, страждають набагато більше за тих, хто зростає з одним із люблячих батьків у гармонійних стосунках

та родинному спокої. Діти, які є свідками насильства між батьками, навіть якщо фізично уникають його, страждають душевно. Це негативно впливає на їхній емоційний стан, стосунки з однолітками, навчання.

Міф 10. Для жертви насильство в сім'ї – прийнятне, якби вона справді страждала, то пішла б від кривдника.

Факт. Жертви сімейного насильства завжди намагаються оборонятися, на жаль, їх спроби малоефективні. Вони застосовують різні, часто нерациональні, стратегії для власної оборони, внаслідок яких насильство посилюється. Жертви справді страждають. Ніхто не любить, коли його б'ють чи принижують. Те, що жертви не йдуть від своїх кривдників, виникає з їхньої залежності: не мають житла, намагаються зберегти шлюб, піддаються тиску зі сторони родини, друзів, сусідів.

Міф 11. Алкоголь – причина насильства в родині.

Факт. Навіть алкогольна залежність не звільняє від відповідальності за дії, виконані під його впливом. Алкоголь тільки полегшує застосування насильства. Часто буває так, що в стані сп'яніння кривдники б'ють своїх близьких, а потім намагаються виправдати свою поведінку алкоголем, щоб уникнути відповідальності.

Міф 12. Особи, які чинять насильство – психічнохворі.

Факт. Не існує безпосереднього зв'язку між психічною хворобою і насильством. Насильство є демонстрацією сили і бажанням здобути цілковитий контроль та владу над іншою стороною.

Звільнення від міфів - перший крок до покращення стосунків із партнером.